

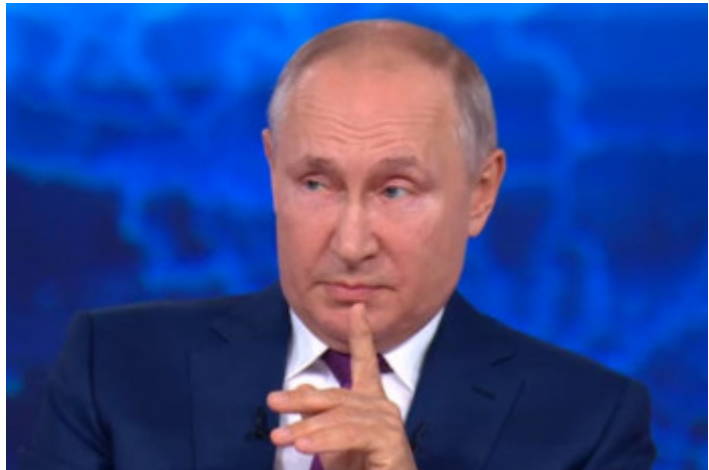
První zprávy - Domácí - Po Putinovi...

pz prvnizpravy.cz/zpravy/zpravy/po-putinovi

Po Putinovi...

<< **GLOSA** >> Putin je problém, bylo nám řečeno; po Putinovi bude všechno lepší. Tak se ho prostě zbavte. Nebo, protože je taky jen člověk, počkejte. Opravdu?

Vladimir Putin, ruský prezident

9. srpna 2022 - 03:20

Je to jako Saddám. Jeho oběšení, jak každý ví, vyřešilo všechny problémy v Iráku i jinde, že ano.

Je to jako Ayman al-Zawahiri. Rozsekaný na kousky (zdá se) na svém balkoně v Kábulu a je Al-Káida odsouzena k zániku. Jak každý ví. Nezmizel důkaz již po smrti Bin Ládina?

Je to jako Kaddáfí, jehož geniální mimosoudní likvidace (děkuji Sarkozymu) nutí Francii držet tisíce vojáků v Sahelu.

Ale Rusko to je jiné měřítko. Pojd'me se tedy podívat, k čemu by výměna lídra mohla vést. Pojd'me se ponořit do hlavních linií historie této země, ať už se jmenuje Rusko, Sovětský svaz nebo říše carů.

Jeho nejpříznakovější politickou postavou dvacátého století byl bezpochyby Josif Stalin. Není třeba uvádět typ režimu, se kterým bylo toto jméno spojeno.

Při vrtání do historie člověk najde mimo jiné Ivana Hrozného. Tehdejší ruský režim (kolem roku 1590) takto popsal britský velvyslanec: „Tato vláda je čistou a jednoduchou tyranii, protože vše podřizuje zájmu knížete, a to v tom nejbarbarštějším a nejotevřenějším.

Ale je to tady: Všichni carové, stejně jako Sovětský svaz, dodržovali víceméně stejné zásady vládnutí. Bylo by hezké vrátit se do ruských dějin co nejdále (tucet století), Žádný režim tam nepřipomínal představu, že bychom chtěli mít (neprávem či právem...) současnou západní demokracii.

S ohledem na ruskou geohistorii je proto dětinské doufat v „osvícenou demokracii“ v Moskvě v dohledné době, s výhradou nevyhnutelného odchodu Putina. Je to dáno povahou země, její rozlehlostí a její etnickou a kulturní rozmanitostí (v roce 1990 patnáct „sovětských socialistických republik“ včetně Ukrajiny, stovka etnických skupin, vše pod kontrolou Moskvy).

Udržet toto vše v (relativním) míru vyžadovalo v Moskvě především železnou pěst. A je tomu tak vždy; jinak by to byl krysí závod mezi válčícími regiony a územními spory mezi kmenovými oblastmi, z nichž některé mají jaderné zbraně.

Vzpomeňme na příklad bývalé Jugoslávie. Země složená z etnicko-kulturních regionů s hlubokými rozdíly a dávnými historickými animozitami. V blízkosti „železné opony“ od roku 1945 byla její křehká „jednota“ způsobena pouze permanentním strachem z anexe Sovětským svazem.

Oslabení a nakonec zmizení toho druhého na počátku 90. let prolomilo zámek strachu.

Jugoslávie proto ustoupila svým odstředivým démonům a rozdělila se na několik států, které se srdečně nenávidí (srov. Srbsko, Kosovo, Bosna) a které vedly územní a demografické války, někdy genocidní, až do té míry, že vedly k zahraničním vojenským intervencím (srov. bombardování Bělehradu NATO).

A pokračuje, protože například mezi Srbskem a Kosovem se NIC nevyřeší a válka na Ukrajině jakoby znovu otevírá rány s vědomím, že Srbové, stejně jako Rusové a Ukrajinci, jsou především Slované ortodoxní křesťanské kultury.

Bez železné pěsti v Moskvě by Rusko mohlo zažít podobný osud, ALE v děsivém měřítku. Nebezpečí, která na nás všechny, Rusy nebo ne, čeká v případě oslabení centrálního režimu v Moskvě, Putinova nebo jiného, jsou nekonečně závažnější než jugoslávský příklad.

Rusové to vědí. Nenechme nikoho, aby nám řekl, že většina z nich chce, aby Putin padl. Uvalení sankcí na ně jen upevňuje jejich „vlastenecký“ reflex, který spočívá v podpoře jednoty země a potažmo zavedeného režimu.

Zejména proto, že si nedělají iluze o povaze režimu, který by v Kremlu nahradil ten současný, ať už je vůdcem kdokoli. Ať se nám to líbí nebo ne, je jasné, že současný režim, ten Putinův, který rozhodně není vzorem svobody, je nejliberálnější (vše je relativní...) ze všech režimů, které kdy Rusko mělo. Rusové vědí, co mají; ale protože znají svou zemi, bojí se, co by se mohlo stát.

Zde hysterický výkřik senilního žháře z Washingtonu Joe-la-gaffe, pronesený na hořlavém evropském terénu (Polsko v březnu 2022!), nabývá na své závažnosti: „Ve jménu boha, tento muž nemůže zůstat u moci!“, když dojde na Putina.

Jakým právem se tento potomek křížáků dovolává „boha“, aby zasahoval do řízení jaderné mocnosti, aby vyzval k odvolání prezidenta? Považuje se tento praktikující katolík za prince středověké koloniální říše? A nás, bere nás za vedlejší škody?

Viděli jsme někdy, že ruský prezident vyzýval k odvolání G.W. Bushe za to, že v roce 2003 lhal světu, kdo ví proč, o Iráku (stále tam uvízli)? Těch několik amerických prezidentů za to, že kdo ví proč a dvacet let táhli své akolyty (včetně Francie) do afghánské bažiny, až do ostudné porážky? Odvolání tří amerických prezidentů, kteří zuřili ve Vietnamu, kdoví proč, za to, že tam spáchali bezejmenné válečné zločiny, vždy korunované potupným útekem?

Je jasné, že ruští prezidenti nemluví ve jménu Boha, aby „radili“ jiným zemím změnit svůj režim; dokonce spustit apokalypsu.

A co my ostatní? Budeme následovat pískot starého flétnisty z Bílého domu až do propasti?

(rp,prvnizpravy.cz,agoravox,foto:arch.)